

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. M.**, zast. JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2014, č. j. 53303-2/2014-900000-302, č. j. 52305-4/2014-900000-302 a č. j. 52306-2/2014-900000-302, ze dne 3. 11. 2014, č. j. 53302-2/2014-900000-302 a č. j. 53304-2/2014-900000-302, ze dne 31. 12. 2014, č. j. 57032-2/2014-900000-302 a č. j. 57033-2/2014-900000-302, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 2513-2/2015-900000-302, ze dne 3. 2. 2015, č. j. 3683-2/2015-900000-302, ze dne 13. 3. 2015, č. j. 6876-3/2015-900000-302, a ze dne 16. 4. 2015, č. j. 13785-2/2015-900000-302, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 6. 2016, č. j. 31 Af 83/2014 – 152, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **ne**přiznává.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byly zamítnuty jeho žaloby proti v záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaného.

[2] Stěžovatel současně s podáním kasační stížnosti podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu, ve vztahu k žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného a ve vztahu k prvostupňovým rozhodnutím. Svůj návrh odůvodnil tím, že celní orgány přihlášily své pohledávky do insolvenčního řízení. Stěžovatel jako insolvenční správce tyto pohledávky předběžně popřel, nicméně Celní úřad pro Královéhradecký kraj jej již 2x vyzval k tomu, aby předběžné popření pohledávek přehodnotil. Jako důkaz předkládá přihlášky pohledávek včetně příloh a dopisy celního úřadu. Pokud by stěžovatel pohledávky celního úřadu uznal, provedl by nevratný krok. Popřít pohledávku a posléze ji dodatečně uznat možné je. Uznání pohledávky je ovšem krok nevratný - uznat pohledávku a posléze ji popřít možné není. Za situace, kdy je veden soudní spor o pohledávky celního úřadu by uznání pohledávek mohlo vést k nevratným škodám, pokud by soud vyhověl kasační

stížnosti. Za tuto škodu by nesl odpovědnost stěžovatel. Dle stěžovatele navíc napadený rozsudek trpí takovými vadami právního a procesního charakteru, že si nedokáže představit, že by jej kasační soud potvrdil. Přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, neboť tyto pohledávky nejsou přednostními a k jejich případnému uspokojení dojde v souladu se zákonem, není zde tedy ani žádné znevýhodnění státu jakožto věřitele oproti ostatním věřitelům.

[3] Dne 24. 8. 2016 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, ve kterém stěžovatel uvedl, že mu byla dne 23. 8. 2016 doručena výzva k uznání pohledávek přihlášených do insolvenčního řízení odeslaná přímo žalovaným. Žalovaný uvedl, že neobdrží-li do 15 dnů ode dne doručení této výzvy odpověď, bude muset podat u příslušného soudu žalobu, což přinese majetkové podstatě zbytečné náklady na soudní řízení. Žalovaný rovněž osočil zástupce stěžovatele, že jej tento mylně informuje o výsledcích soudních řízení vedených v České republice. Žalovaný se tak evidentně snaží zvýšit nátlak na stěžovatele, aby uznal přihlášené pohledávky, což považuje za nepřipustné. Uznání pohledávek by mohlo vést k nevratným škodám, pokud by kasační soud vyhověl kasační stížnosti. Přiznáním odkladného účinku nemůže vzniknout žalovanému ani správci daně žádná újma. Naopak pokud bude návrh na přiznání odkladného účinku zamítnut, újma hrozící stěžovateli bude zcela zásadní.

[4] Žalovaný v přípisu ze dne 25. 8. 2016 k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že většiny přihlášených pohledávek se soudní spor vůbec nedotýká (což je možné ověřit z přihlášky do insolvenčního řízení). Dále dodává, že všechny přihlášené pohledávky jsou založené na vykonatelném rozhodnutí a v takovém případě je podle německé soudní praxe povinen podat (zahájit incidenční spor) přímo insolvenční správce a nikoliv věřitel. Pokud je stěžovatel přesvědčen, že pohledávky jsou založeny na nicotných či nezákonných rozhodnutích, měl již podat žalobu. Žalovaný považuje tvrzení o případné škodě za účelové. Z žádného ustanovení německého insolvenčního zákona nevyplývá, že by insolvenční správce byl povinen pohledávky přihlášené celním úřadem uznat. Návrh by mohl být důvodný pouze v případě existence takové povinnosti, tj. v případě, kdy by kasační stížností napadený rozsudek byl automaticky důvodem k uznání pohledávek. O takový případ se však nejedná. Žalovaný dále upozorňuje, že kasační stížnost neobsahuje náležitosti podle § 106 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a to zejména uvedení v jakém rozsahu a z jakého důvodu stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu. Kasační stížnost by tedy měla být odmítnuta. Navrhuje, aby soud návrhu na přiznání odkladného účinku nevyhověl.

[5] Přípisem ze dne 30. 8. 2016 se žalovaný vyjádřil k doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku. Uvádí, že se nesnaží zvyšovat nátlak na insolvenčního správce ale navázat s ním komunikaci, neboť z jeho strany došlo pouze k popření pohledávek s tím, že neměl dostatek času na jejich posouzení. Na další výzvy však již neodpověděl. Vzhledem k tomu, že insolvenční správce již prodává majetek a insolvenční řízení se blíží ke svému závěru, nezbývá žalovanému nic jiného než se domoci uznání pohledávek, a to případně i prostřednictvím incidenční žaloby. Snaží se upozornit insolvenčního správce na skutečnost, že základem přihlášených pohledávek jsou platební výměry na spotřební daň z minerálních olejů, které byly vydány na základě daňových přiznání a daň byla vyměřena postupem dle § 140 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Tyto platební výměry jsou

pokračování

pravomocné a vykonatelné a nebyly napadeny žádnými opravnými prostředky. Soudní řízení se těchto platebních výměrů nijak nedotýká.

[6] Kasační stížnost nemá podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je proto třeba, aby se Nejvyšší správní soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, který musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozhodnutím krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[8] Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí krajského soudu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58).

[9] Uvedená kritéria pro přiznání odkladného účinku návrh stěžovatele nesplňuje. Dle jeho tvrzení mu může nepoměrně větší újma (nevratná škoda) vzniknout tím, že uzná pohledávky přihlášené celními orgány do insolvenčního řízení, což je nevratný krok. Stěžovatel tedy neuvádí, že by mu měla újma vzniknout v souvislosti s výkonem či jinými následky plynoucími z rozsudku krajského soudu (popř. z rozhodnutí správních orgánů), ale váže vznik újmy na uznání pohledávek.

[10] Z návrhu není vůbec zřejmá příčinná souvislost mezi vznikem tvrzené újmy a výkonem či jinými následky plynoucími z napadeného rozsudku krajského soudu. Stěžovatel neuvádí, proč by měl napadený rozsudek (jeho výkon či jiné právní následky) vést k uznání pohledávek z jeho strany. Jak zcela správně poznamenal žalovaný, příčinná souvislost mezi tvrzenou újmou a následky napadeného rozsudku by byla dána pouze tehdy, pokud by v důsledku právní moci napadeného rozsudku byl stěžovatel povinen přihlášené pohledávky celních orgánů uznat. Nic takového však stěžovatel netvrdí a ani nedokládá relevantními důkazy.

[11] Nejvyšší správní soud dodává, že není povinen ani oprávněn za stěžovatele dovozovat či dohledávat skutečnosti, které by dokládaly, že mu může v důsledku výkonu či jiných právních následků napadeného rozsudku krajského soudu vzniknout újma.

[12] Nad rámec výše uvedeného Nejvyššího správní soud konstatuje, že z přihlášek pohledávek Celního úřadu pro Královéhradecký kraj (které stěžovatel doložil jako přílohu návrhu na přiznání odkladného účinku) vyplývá, že některé z těchto pohledávek byly mimo jiné podloženy prvostupňovými rozhodnutími, které byly následně potvrzeny (popř. změněny) rozhodnutími žalovaného ze dne 3. 11. 2014, č. j. 53302-2/2014-900000-302 a č. j. 53304-2/2014-900000-302, a ze dne 31. 12. 2014, č. j. 57032-2/2014-900000-302 a č. j. 57033-2/2014-900000-302. Žádná jiná rozhodnutí žalovaného (popř. jim předcházející prvostupňová rozhodnutí) uvedená v záhlaví tohoto rozsudku však v přihláškách zmíněna nejsou (nejsou podkladem pro přihlášené pohledávky). Z návrhu na přiznání odkladného účinku tedy není vůbec zřejmé, že by pozastavení účinků těchto jiných rozhodnutí v přihláškách neuvedených mohlo mít jakýkoli vliv na přihlášené pohledávky a jejich případné uznání.

[13] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené vyhodnotil, že stěžovatel neprokázal existenci podmínek pro přiznání odkladného účinku stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Z tohoto důvodu nebylo možno odkladný účinek kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu